

Miroč #PlaninskePrice

Dragi čitaoče, Pre nego što te uvedem u priču o našem putovanju na planinu Miroč, sa grupom predivnih ljudi i vrlo veštih planinara, dozvoli mi da ti otkrijem zbog čega je ova grupa entuzijasta toliko sjajna.. Svojim osećajem za avanturu, osmehom i dobrim raspoloženjem, je ono čime će vas ovi planinari zauvek osvojiti. Uz ovu grupu većitih zaljubljenika u prirodu, sigurno ćete se dobro provesti, osećaćete se sigurno, prevazići ćete neke svoje strahove i predrasude a kući ćete sa sobom poneti mnoštvo lepih trenutaka i uspomena a dobro raspoloženje će i posle toga nastaviti da vas prati. Dragi čitaoče, ukoliko ti nedostaju nesvakidašnja iskustva, ukoliko zanemiš pred veličanstvenim prizorima iz prirode, ukoliko veruješ u druženje sa ljudima koji imaju dušu veličine svemira... Udobno se smesti i dozvoli da te povedem na ovo nezaboravno putovanje na planinu Miroč.. Nedeljno jutro 23. marta počelo je sa entuzijazmom. Okupljeni ispred Sportskog Centra Mladenovca, grupa od 32 planinara, u pet ujutru, uputila se na planinu Miroč, sa ciljem da se popne na njen najviši vrh Veliki Štrbac. Čitavim putem, bez trenutka spavanja, kombijem je odzvanjao smeh planinara... Brzo smo iza sebe ostavljali brojne gradove Golubac, Donji Milanovac.. da bismo što pre stigli do naše polazne tačke za uspon. Nakon kraće pauze za odmor u Donjem Milanovcu, nastavili smo dalje.. Prosto nam se svima žurilo da ovaj prelepi sunčani dan provedemo na Miroču, planini koja je sa skoro svih strana okružena Dunavom. Ubrzo smo stigli do početne tačke za uspon i uz malu pomoć rendžera, krenuli smo put Velikog Štrbca, koji pripada rezervatu prirode u okviru Nacionalnog parka Đerdap. Dragi čitaoče, pre nego što nastavimo put do vrha planine Miroč, dozvoli mi da ti dam i jedan skroman savet.. Obavezno ponesi bilo kakav aparat kojim ćeš moći da uslikaš svaki milimetar ove planine, u suprotnom slike koje ne napraviš sam, delovaće ti i nestvarno.. Jer je sama priroda nestvarna.. meni je barem bila, meni i mom na asfalt naviknutom oku...

Na putu do vrha, izgledalo je kao da se nikome ne žuri.. Jedinu stvar koju ćete da izgubite na ovom usponu, jeste osećaj za vreme... Za to možete slobodno da krivite prirodu i veličanstvene pejzaže ove planine, svež

vazduh, bezbroj onih ljubičica i maslačaka (ne pokušavajte da ih prebrojite J),bukve, hrasta, jasena, lipe, a možete da krivite i Dunav koji vas očekuje na svakom obronku, i svaki put vam izmami uzdah...Do samog vrha , pardon najvišeg vrha Miroča, ranac koji ste poneli sa sobom će verovatno biti skoro prazan, ali će vam zato srce biti puno, a ono što ćete zateći na samom vrhu, ostaviće vas bukvalno bez reči.. To se, moj dragi čitaoče, neda rečima opisati... A čini mi se nijedna slika neće moći verno da predstavi utisak koji je Miroč tog dana ostavio na sve nas..

Da bi se uverio dragi čitaoče u istinitost mojih reči, ne preostaje ti ništa drugo, no da nam se pridružiš i sam se uveriš... Za planinare to, dragi moj čitaoče, nije samo uspon do vrha.. Zahvaljujući ovim brižnim i veštim planinarima, naučićeš da se suočavaš sa preprekama, da prevazilaziš strahove, da stremiš „visokim” ciljevima, da se smeješ i uživaš u svakom trenutku, da zavoliš prirodu celim svojim bićem, i najzad ono najvažnije.. prevazići ćeš samoga sebe, a druženje sa ovim planinarima, dragi moj čitaoče, premašiće sva tvoja očekivanja. Ovi planinari, dragi moj čitaoče, ćete „pokvariti” za čitav život.. Nепrestano ćeš razmišljati o sledećim putovanjima i radovaćeš se novim izazovima, a kući ćeš se vraćati punog srca, ispunjenog novim i dragocenim avanturama..Toliko za sada dragi moj čitaoče... Srdačno te pozdravljam u nadi da ćemo se uskoro sresti, na nekoj od mnogobrojnih planinskih staza... Zajedno do samog Vrhа!

Maja

[Pogledajte fotografije sa ove akcije](#)

Goč Planina Sa Dva Lica

Planina sa dva lica

U nedeljno jutro okupila se grupa od 17-oro dobro

raspoloženih planinara sa namerom da osvoje LJukten, najviši vrh planine Goč! Bojana, Jelena, Suzana, Romana, Maja, Nevena, Ivana, Branko, Dejan, Nenad, Rade, Nikola, Milisav, Predrag, Jasmina, Marko i Jovan ukrcaše se u minibus i kretose na put. Dobro raspoloženje se prenelo i na sam minibus koji je veselo poskakivao po putu. To se nije baš svima svidelo, pa se minibus nevoljno primiro u svom pohodu. Prodjosmo Vrnjačku banju i kretosmo ka Goču. Pogledi uprti kroz prozor tražili su i najmanji znak da će se ra zvedriti i sa vrha pružiti izvanredan pogled. Umesto sunca dočekao nas je sneg i gusta magla!Pronađosmo pogodno mesto za polazak na našu stazu. Jezero udaljeno desetak metara od nas nije se ni primećivalo od magle. Sve to n ije uticalo na naše dobro raspoloženje. Nakon pripreme krenuli smo na stazu prekrivenu vlažnim snegom. Uspon ka vrhu se odvijao bez problema, uz poneko grudvanje. Na samom vrhu napravili smo kratku pauzu za fotografisanje. Krenuli smo nazad i nakon stotinak metara skrenuli na novi put. Tu nas je sačekao sasvim drugačiji prizor. Na sve strane tragovi buđenja ranog proleća. Cvetovi se pojavljuju na livadama. Primećujemo potoke uzburkane od topljenja snega. Sa svakim našim korakom nailazili smo na sve više i više vode. Potoci su se pretvarali u rečice. Sa svih strana dopirao je huk predivnih vodopada! Voda je bila svuda oko nas. Pored puta. Na putu. U čizmama. Nakon pet i po sati završila se naša šetnja po Goču. Goč nam se toga dana predstavio sa dva svoja lica. Svako od njih je imalo s voju posebnu draž. Svima nama Goč je ulepšao dan, a posebno Jeleni koja je tog dana proslavila sa nama svoj rođendan! U povratku napravili smo kraću pauzu u Vrnjačkoj banji, gde smo nekih sat vremena proveli u šetnji i odmaranju. Put do kuće pratio je smeh koji je ispunio čitav minibus.

Pogledajte slike sa ove akcije

Suva Planina

Zimski uspon na Suvu planinu, osamnaesti po redu, održao se ove godine 01. marta. Organizator ove akcije je PK Železničar iz Niša. Jedna grupa PK Grebena krenula je u petak u 17h. U toj grupi, spavači, bili su Branko, Rade, Rača, Nikola i Stefan. Oni su spavali u Domu kulture Gornja Studena. Sad koliko je ko mogao u svoj onoj gužvi spavati, druga je priča. Druga grupa, ranoranioci, krenula je u 4h iz Mladenovca. To su Mata, Romana, Sneža, Miloš i Jelena. Kod Bojaninih voda stigli smo nešto pre 7h. Spavači i ranoranioci su se tu ispozdravljali, proćaskali, razmenili doživljaje i nešto posle 7h krenuli ka vrhu. Tu su bili i Bugi i Komša koji su došli sa PK Jasenica. Iako je zvanično otvaranje bilo u 7h ispred Doma kulture Gornja Studena, mi smo krenuli preskočivši taj deo kako bi izbegli gužvu. Krenuli smo makadamskim putem do skretanja kod Ljubine česme i tu je krenulo uzbrdo. Uskom stazom kroz šumu izašli smo na prevoj poznat kao Devojački grob (1311 mnv). Odatle sa leve strane nalazi se Trem, a sa desne Sokolov kamen. Za razliku od prethodne dve, ove godine ni je bilo snega na stazi. Sneg je bio između stena, ali ne na stazi. Na putu do Trema ima više lažnih vrhova, pa se taj uspon može prilično odužiti. Stalno misliš da si blizu, kad ono još ima da se hoda. Najbolji pokazatelj da si blizu vrha je vetar. Kad postane neizdrživo hladno, tu si, na 1810 mnv, na Tremu. Pošto sam stigla poslednja na vrh, a kod mene je bila zastava, ostatak grupe je morao sačekati (svaka čast na izdržljivosti, društvo). Čim smo se slikali, grupa je krenula nazad. Ostala sam još malo da bih ukrala koji momenat te lepote. Dok stojim na Tremu stalno podsećam sebe da je sve to oko mene stvarno, jer takve slike obično mogu videti samo na televiziji. Savršena surova lepota prirode. Ipak, vetar polako pobeđuje, pa žurim nazad za

grupom. Koristim priliku što nema snega da idem blizu ivice i uživam u prizorima ispred sebe. Neprekidna kolona upornih planinara ide ka vrhu. Ne znam koliko je bilo ove godine na ovom usponu, ali prija kada vidiš toliko planinara

. Kod Devojačkog groba u zavetrini napravili smo pauzu. Posle večanja, odlučili smo da Sokolov kamen ostavimo za neki drugi put. I d

obro je što je tako ispalo. Tek na povratku, hodajući kroz šumu, shvatila sam koliko sam umorna. Došli smo do kola, preobuli se, preobukli i oko 14h u Gornjoj Studenoj okrepili se čajem i pasuljem. Na putu kući, napravili smo pauzu u Niškoj banji, a onda nastavili dalje. Uz veliki trud nisam zaspala kako bih pravila društvo Mati koji je vozio. Za spavače ne znam, ali znam da ovaj ranoranilac kad je stigao kući skoro nije bolje spavao. Što se pređenih kilometara tiče, prešli smo 15km, a da mi je neko pričao da na zimskom usponu na Trem neće biti snega, ne bih mu verovala. Do sledećeg izveštaja pozdrav.

Pogledajte slike sa ove akcije

Mała Škola Velikih Uspona

Mała Škola Velikih Uspona

16/02/2014

Da bi se što bolje pripremili za ozbiljne visokogorske uspone u zimskim uslovima PK „Greben“ je svojim članovima organizovao akciju “Mała škola velikih uspona”. Cilj akcije bio je da članovi kluba steknu osnovno znanje o planinarenju u zimskim uslovima u visokim planinama. Na žalost, vremenski uslovi nam nisu bili naklonjeni jer je ove

zime bilo jako malo snega na niskim planinama u našoj okolini pa smo morali improvizovati.

Zbog toga smo od nekih vežbi morali odustati (kretanje po snežnom terenu, kočenje cepinom), ali su održana predavanja na te teme. Za akciju se prijavilo 14 članova koji su aktivno učestvovali u radu, a povremeno su na prezentacije dolazili i ostali članovi.

Krenimo redom:

U sredu 29 januara, u maloj sali u zgradi GO Mladenovac održana su predavanja o visokogorskoj opremi i ishrani u planini. Učesnici su upoznati sa svim delovima visokogorske opreme i njihovom upotrebom. Nekima je to bio prvi put da se susretnu sa cepinom, derezama, gorionikom... Pričali smo i o pravilnoj ishrani pre, i za vreme uspona, o pakovanju ranca i čuvanju hrane i vode, o važnosti unošenja tečnosti pri usponu... Drugog februara smo u prijatnoj atmosferi kafića „Dvorištanca“ imali predavanje o čvorovima i njihovoj primeni, odgledali filmove o kretanju po snežnim padinama, kočenju cepinom i samospasavanju iz ledničke pukotine. Potom su u bašti kafića svi učesnici akcije radili formiranje naveze.

U subotu 8 februara, na vodotornju u drapšinu izvedena je vežba samospasavanja, i demonstrirano izvlačenje iz ledničke pukotine st. Bernard sistemom. Svi učesnici su uspešno izveli vežbu iako ih je u tome omatala sitna kiša koja je sve vreme padala.

Dvanaestog februara smo ponovo bili u u maloj sali GO Mladenovac. Obrađivali smo teme: priprema za uspon, vremenski uslovi i opasnosti u planini. Učesnici su odgledali prezentacije i filmove o opasnostima u planini a poseban akcenat stavljen je na predavanje o lavinama. Uspon na Ostrvicu, najatraktivniji vrh Rudnika zamišljen je kao završna vežba zimskog uspona na kojoj bi se sva prethodno stečena znanja bila primenjena. Na žalost, umesto snega imali smo pravi prolećni dan obasjan suncem sa temperaturom od 20°C. Umesto naveze, postavljanja fiksne užadi i kočenja cepinom

radili smo postavljanje gelendera pri usponu i osiguravanje na stazi, a na vrhu Ostrvice samospasavanje. Grupi koja je vežbala u podnožju priključila se grupa planinara PK Greben koji su iskoristili lep dan za planinarenje, krenuli od varošice Rudnik i došli do Ostrvice pa su obe grupe zajedno izašle na vrh.

Iako nismo uspjeli da ostvarimo sve što je planirano akcija „Mala škola velikih uspona“ po našem skromnom mišljenju je uspešno realizovana. Članovi kluba su slušali predavanja na 11 tema o zimskim visokogorskim usponima, a u praksi su stekli osnovna znanja: kako se formira naveza, naučili su čvorove i u kojim situacijama se primenjuju, upoznali su se sa zimskom visokogorskom opremom i naučili kako se koristi, kako se pakuje ranac, naučili samospasavanje iz ledničke pukotine, kako napraviti pojas od šlinge ili prusika. „Iskustvo je najbolja škola, samo je školarina mnogo skupa“ je izreka grčkog filozofa Sokrata u koju se svako od nas više puta uverio u životu. „Mala škola velikih uspona“ je prvo stečeno iskustvo naših članova sa nekim elementima zimskih visokogorskih uspona. Vreme će pokazati koliko će im to znanje koristiti.

„Mala škola velikih uspona“ je bila potpuno besplatna za članove kluba a najveći doprinos u izvođenju je dao Miroslav Čolić koji je prenosio svoje znanje na učesnike škole.

[Ovom prilikom bi želeli da se posebno zahvalimo “Kancelariji za mlade Mladenovac” i Kafeu “Dvorištance” na nesebičnoj pomoći u realizaciji “Male škole velikih uspona”](#)

Filmove koji su pratili predavanja možete naći na sledećim linkovima:

- [Crevasse Rescue](#)
- [Big Avalanches](#)
- [Ice Axe T-Slot](#)
- [Snow walking with a ice axe](#)
- [Ice axe arrest / self arrest](#)

Bukulja-Orašac

Svakog 15-og februara održava se akcija Sretenjski susreti u Orašcu, preciznije Marićevića jaruga. Planinarsko društvo Bukulja iz Arandjelovca ove godine je organizovalo pešačenje od Orašca do parka Bukovičke banje, pa do vrha Bukulje. Dužina staze je oko 13 km. PK Greben je imao tu čast da ga predstavlja fantastični četverac: Bojana, Zaga, Dijana i Sneža. Zahvaljujući sunčanom, gotovo proletnjem danu i nezahtevnoj stazi,

Dan državnosti nije mogao bolje biti proveden. Kulturno-umetnički program, pa vo na ražnju (doduše samo za gledanje), šetnja kroz osunčanu šumu i za kraj čaj u planinarskom domu na vrhu Bukulje. Ove četiri dame znaju kako da kvalitetno provedu vreme.

Krilaš

Očekivali smo hladnoću, sneg do kolena i da se dobro oznojimo dok ga prtimo, ali priroda se poigrala sa nama i upriličila nam pravi prolećni dan. Krenuli smo iz Mladenovca put Homolja u 7h. Ovog puta smo do Vezičeva stigli preko Svilajнца. Posle pripreme na uspon smo krenuli u 9:30. Staza lagana, prolazi prvo kroz nisko rastinje a zatim kroz borovu šumu i tu nas sačeka intezivan miris borovine i huk vetra u krošnjama.

Ali taj vetar koji je duvao pravo u nas nam je omogućio da se neopaženi približimo na tridesetak metara od jelena i njegove košute i tako po prvi put ih ugledamo uživo u prirodi. Bili

smo zaklonjeni od vetra do pred sam vrh gde nas je sačekao prilično snažan vetar koji nam nije dao da se zadržimo na samom vrhu. Spustili smo se dvadesetak metara niže i tu se malo okrepili posle jedinog nešto jačeg uspona na ovoj stazi. Sledilo je oko trista metara bodljikavog žbunja i trnja do kolskog puta koji nas je odveo do sela Šetonje, gde je i bio kraj planinarskog dela ove akcije. Nastavak je sledio u banji Ždrelo gde smo nakratk uživali u vodenim čarima. U Mladenovcu smo bili u 19:30h.

Umesto Suzane akciju organizovao Dejan.

[Pogledajte slike sa ove akcije](#)

Juhor

Republička akcija Svetosavski pohod na Juhor održana je ove godine u subotu, 25-og januara. Od planinara PK Greben na tu akciju krenuli su: Bojana, Sneža, Dijana, Romana, Rade, Bugi, Komša i JJ. Krenuli smo u 6 sati iz Mladenovca, a u Palanci smo bilo oko 6:30 i tu su nam se pridružili dragi planinari i planinarke iz PK Jasenica. Družina koja je sada brojala 13 članova krenula je ka Jagodini. Nakon 7 km od Jagodine stigli smo u Glavince. Nakon što nas je Komša prijavio kao učesnike i nakon održanog govora organizatora, krenuli smo u 9:15.

Posle pređenog mosta nad rečicom Lugomir krenuo je blag usponu uz Radosavljevića kosu.

Zbog velikog broja planinara i zbog snega, kretali smo se polako šumskim putem. Sneg koji je počeo padati veče pre toga zabeleo je šumu i učinio ovu akciju posebnom.

Na vrhu Odžinac, 679 mnv, bili smo nešto pre 13 časova. Vrh ne pruža neki pogled, a zbog velike gužve slikali smo se na brzinu. Malo ispod vrha nas je sačekao čaj koji je

okrepljujuće delovao. Nakon čaja i slikanja sa kucom koju je vodio momak iz GSS-a, a koja je bila u centru pažnje tog dana, krenuli smo natrag. Vraćali smo se kraćom stazom do sela Kolare koja iznosi 16,5 km. Tu su neki pratili markaciju, pa su išli desnom stranom reke Lugomir, neki su se odatle u Glavince prevezli kombijem, a neki su produžili asfaltnim putem pešaka. U Domu kulture meštani sela Glavinci priredili su nam kratak i divan koncert njihovog KUD-a, a zatim su dodeljene zahvalnice. Nakon ukusnog ručka, krenuli smo nazad. Prvo smo se rastali sa Palančanima, a u Mladenovac smo stigli u 19h.

Blagi uspon, šetnja po šumskom putu prekrivenim snegom koji škrguće pod nogama, sunčano i vedro nebo, ostavili su puno mesta za razgovor među planinarima i smeh. Slikanje kraj šumske kućice, u snegu, sa Šibom, bili su samo delić savršenog januarskog dana koji smo pokušali sačuvati fotoaparatom.

Dodela “Zlatnog Grebena”

Sinoć su u prijatnoj atmosferi [S-Puba](#) podeljene nagrade najaktivnijim planinarima našeg kluba u 2013 godini. ZLATNI GREBEN osvojila je Stanić Bojana sa 842 boda (819 km i 48 akcija). SREBRNI GREBEN osvojio je Vićentijević Rade sa 785 bodova (506 km i 28 akcija) a BRONZANI GREBEN Radojević Dragan sa 770 bodova (479 km i 27 akcija). Uz priznanja podeljeni su i prikladni planinarski pokloni. I na kraju kratak rezime 2013. godine. PK Greben prešao je 11888 km, Na našim akcijama učestvovalo je 472 učesnika. Planinarili smo u Srbiji i još deset zemalja. U ovoj godini popeti su i sledeći značajniji vrhovi: Elbrus(5642m), Čeget(3460m), Pirin(2914), Triglav (2864m), Titov vrh (2747m), Bakardan(2704m), Maja jezerce (2694m), Solunska glava (2540m), Ceripašina (2531m), Bobotov kuk (2523m).

Rtanj

Po izvanrednom danu za ovo doba godine ka istočnoj Srbiji i planini Rtanj uputilo se sedamnaest planinara PK Greben-a i jedan planinar PK Kosmaj-a. Put je protekao uglavnom u spavanju pa nije bilo potrebe za pauzom i relativno brzo smo stigli do mesta prijavljivanja planinara motela ''Balasević''. Na ovu akciju neki članovi našeg kluba su išli više puta a bilo je i onih koji prvi put uživaju čarima ove prelepe planine piramidalnog oblika. Bilo je moguće ići i južnom i severnom stranom i većina planinara je izabrala severnu, težu stranu. Posle kraćeg zadržavanja na vrhu Šiljak (1565m) grupa je krenula da se spušta južnom stranom ka selu Rtanj gde su usput mogli da se okrepe čajem. Ipak ovaj lep dan ostao je u senci zbog povrede naše članice Suze. Ukazana joj je pravovremena pomoć od strane GSS i autom naših prijatelja Katarine i Željka (Ovim putem im se zahvaljujemo) je prevezena na dalje saniranje povrede, a ostatak ekipe je vidno uznemiren krenuo put Mladenovca. Ipak sve se dobro završilo.

[Slike sa ove akcije](#)

Ramaćki Visovi (Rudnik)

Ramaćki visovi (Rudnik)

Na Rudnik često idemo, ali ovaj deo posećujemo tek drugi put. Ramaćki visovi se nalaze u selu Ramaća (10km od Stragara). Iz Mladenovca smo krenuli sa malim kašnjenjem u 7:45. Išli smo kolima. U jednim kolima su bili Romana, Suza, Miroslav i Bugi,

a u drugim Sonja, Slaviša, Sneža i ja.

Staza kreće od manastira Voljavča koji se okružen gustom šumom pored potoka.

Manastir je podignut u 15. veku na ostacima crkve iz 1050. godine. U ovom manastiru je bila održana prva sednica Vlade Srbije 1805. To je bilo sedište prve Karađorđeve vlade na čijem čelu se nalazio Matija Nenadović.

Nakon kratkog obilaska malog i sređenog manastirskog dvorišta i crkve posvećenu Sv. Mihailu i Gavrilu krenuli smo. Prešli smo potok i krenuli šumski putem. Malo smo pratili markaciju, malo Miroslavljevu navigaciju. Pošto je sutra bio Badnji dan, neki manje neki više su se snabdeli badnjakom. Lovce smo sretali često koji su nas upućivali na Visove. Išli smo prilično lagano. Kada smo stigli na Ramački vis (814 m), odlučili smo da posle odmora krenemo nazad, a ne na drugi vis od 783 m. Dan je prilično odmakao i da nas mrak ne bi zatekao u šumi drugi vis smo ostavili za sledeći obilazak. Inače sa vrha se vidi Gružansko jezero. Nakon 800 m uspona i 16 km pešačenja stigli smo do manastira Voljavča oko 15h. Brzo smo se spremili i krenuli.

U Topoli smo se zagrejali uz čaj i tako priveli kraju taj januarski dan.